

SIMONES VADER BLEEK GETROUWD MET EEN RUSSISCHE VROUW

'Geld,
fotoboeken,
erfstukken –
alles ging
naar haar'

SIMONE (61) EN HAAR VADER WAREN ALTIJD CLOSE GEWEEST. TOT HIJ DEMENT WERD EN INEENS EEN RELATIE MET EEN RUSSIN BLEEK TE HEBBEN. "IN HET ZIEKENHUIS ZEI ZE TEGEN DE ARTS: 'IK BEN ZIJN VROUW.' IK WAS MET STOMHEID GESLAGEN."

Simone: "Mijn vader en ik hebben altijd een fijne band met elkaar gehad. We konden goed met elkaar praten en waren open en eerlijk naar elkaar. Voor zijn werk als adviseur van bouwbedrijven reisde hij de hele wereld over. Maar als hij thuis was, genoot hij van het gezinsleven. De rol van kok vervulde hij maar al te graag. Zijn kippensoep was mijn favoriet. Lekker met veel stukjes kip erin, dat was altijd smullen. Helaas scheidden mijn ouders in 2002 na een huwelijk van 43 jaar. Voor mijn broer Johan en mij kwam dat niet echt als een verrassing. We wisten dat het al een tijdje niet meer goed ging. Toch was het

'INEENS ZAT DE RUSSISCHE TOLK BIJ HEM THUIS, HET WAS ZO ONGEMAKKELIJK'

wel verdrietig dat ze na zo'n lange tijd uit elkaar gingen.

Na de scheiding richtte mijn vader zich nog meer op zijn werk. Hij was een workaholic en zat goed in de slappe was. Op een gegeven moment kreeg hij een klus in Rusland. Daar werd hij ziek, hij voelde zich griepiger en slap, en aan de telefoon vertelde hij mij dat zijn Russische tolk, Jelena, voor hem zorgde. Gelukkig ging het na een week bedrust beter met hem."

Opeens in Rusland

"In de drie jaar daarna veranderde mijn vader. Daarvoor zocht hij vaak contact met mij en mijn broer, maar opeens gebeurde dat niet meer. Het moest allemaal van ons komen. Ook verdween hij regelmatig. Dan

zat hij opeens in Rusland of Duitsland en wisten Johan en ik van niks. 'Het is mijn leven en ik doe wat ik wil', kregen we vaak als antwoord als we ernaar vroegen. Zo kende ik mijn vader niet.

Omdat er in die tijd een flinke burn-out bij mijn vader werd geconstateerd, weten Johan en ik zijn opmerkelijke gedrag daaraan. Toch maakten we ons allebei grote zorgen om hem. Alsof er iets helemaal mis was, maar we onze vinger er niet op konden leggen.

Dat mijn vader contact had gehouden met zijn tolk Jelena was ons niet bekend. Het was dus echt een grote verrassing toen ze opeens in 2005 bij mijn vader thuis op de bank zat. Ik weet nog hoe ongemakkelijk het was. Ze zat daar maar en zei niks. Terwijl

ik naar haar keek, vertelde mijn vader dat ze bij hem kwam wonen. Volgens hem wilde ze graag lerares worden en daarom bood hij haar de kans om in Nederland te studeren. In ruil voor de zorg voor mijn vader en het huishouden gaf hij haar kost en inwoning. Iets wat ik heel raar vond, want mijn vader kon altijd prima voor zichzelf zorgen.

Bovendien vond ik Jelena geen type voor hem. Ik had geen idee of er sprake was van een liefdesrelatie, zo deed hij het in ieder geval niet overkomen, maar ik wist dat mijn vader van goedverzorgde vrouwen hield die zich leuk kleedden. Jelena was juist het tegenovergestelde; ze was een kleine, gedrongen vrouw zonder make-up en sieraden en droeg sombere kleding. En ze was ook nog eens veertig jaar jonger dan mijn vader.

Natuurlijk spraken Johan en ik onze twijfels over Jelena naar onze vader uit. Meerdere keren zelfs. Zo vroegen we hem hoe het nou precies zat tussen hen. En of het allemaal wel klopte. Maar mijn vader ging er nooit >

op in. Het enige wat hij standaard zei, was dat hij zelf bepaalde wat hij deed. Daar moesten we het mee doen.”

Vier simpele woorden

“De jaren gingen voorbij en het zag er niet naar uit dat Jelena weer wegging. Een studie om leerkracht te worden, kwam ook niet van de grond. Als ik bij mijn vader op bezoek ging, zei ze amper wat. Of ze ging meteen naar boven. Erover praten met mijn vader was geen optie. Zodra het over Jelena ging, kapte hij het gesprek af dat het zijn leven was en viel er niet meer met hem te communiceren. Daarom probeerde ik het maar zo veel mogelijk te slikken.

Ondertussen merkte ik dat mijn vader problemen kreeg met zijn geheugen.

Zo was hij een fervent pianospeler, maar had hij opeens moeite met het onthouden van de muzieknoten. Ook kreeg hij last van artrose in zijn vingers. Daarom stopte hij met pianospelen en gaf zijn piano aan mijn zoon.

‘JELENA HAD DE TOUWTJES IN HANDEN. SPONTAAN LANGSKOMEN MOCHT NIET MEER’

September 2010 was de periode dat het echt helemaal misging. Tijdens een vakantie met Jelena in Egypte werd mijn vader ziek. Wat hij precies had, wist niemand, maar thuis in Nederland was hij niet aanspreekbaar en lichamelijk tot niets in staat. Daarom werd hij opgenomen in het ziekenhuis en ik schrok me kapot toen ik hem bezocht, hij zag er zo slecht uit. Wat was er in vredesnaam in Egypte gebeurd? Ik vroeg het aan Jelena die ook in het ziekenhuis was, maar zoals gewoonlijk zei ze niks. Dat ze mij überhaupt had gebeld over mijn vader was al bijzonder.

Uit ervaring wist ik dat ik verder ook niks van haar hoefde te verwachten. Toch wist ze mij met vier simpele woorden wel compleet te verrassen. Nadat een arts aan ons vroeg wie wij waren, antwoordde ze: ‘Ik ben zijn

vrouw.’ Met een bonkend hart keek ik haar aan. Ze ontweek mijn blik en het enige wat ik kon denken, was: wat?! Waren mijn vader en Jelena getrouwd? Waarom? En sinds wanneer? Ik was met stomheid geslagen. Veel tijd om erover na te denken, had ik alleen niet, want de arts vervolgde zijn verhaal. Zo zei hij dat het niet duidelijk was waarom mijn vader zich ineens zo ziek voelde. Wel was er uit de onderzoeken naar voren gekomen dat hij de ziekte van Alzheimer had. In shock hoorde ik het aan.”

Vaker op bezoek

“Wat volgde, waren nog meer onderzoeken om het stadium van de ziekte te bepalen. In welk stadium hij precies zat, heb ik nooit geweten. Jelena hield dat geheim. Wonder boven wonder knapte mijn vader in het ziekenhuis in ieder geval op. Na een week

mocht hij weer met Jelena mee naar huis. Hem naar zijn nieuwe huwelijk vragen, deed ik niet. Ik was bang dat hij dan boos zou worden. In de maanden daarna modderde mijn vader verder aan. Dat hij na de diagnose weer vaker uit zichzelf bij mij op bezoek kwam, was fijn. Totdat hij op een dag zijn geparkeerde auto niet meer kon vinden. Dat was het moment waarop ik dacht: het is niet meer verantwoord om hem te laten rijden. Schoorvoetend stemde hij daarmee in. Iets waar Jelena absoluut niet blij mee was, want ineens moest zij hem overal naartoe rijden. Soms haalde ik hem zelf op. Dan gingen we zonder Jelena naar mijn huis, want zij wilde nooit mee. Van liefde tussen hen was maar weinig te merken. Ik heb me zo vaak afgevraagd waarom ze met elkaar getrouwd waren...

Helaas vorderde de alzheimer van mijn vader in een rap tempo. Zo werd hij steeds verwarder en kwam hij slecht uit zijn woorden. Ook werden simpele dingen als koffiezetten en naar de wc gaan een grote opgave voor hem. Mijn pogingen om er met Jelena over te praten, liepen steevast op niets uit. Als ik mijn hulp aanbood, ging ze daar niet op in.

Wat ik merkte, was dat Jelena de touwtjes graag in handen had. Spontaan bij mijn vader langsgaan, mocht bijvoorbeeld niet meer. Omdat mijn vader wellicht aan het rusten was, moest ik van Jelena mijn komst eerst via WhatsApp aankondigen. Ook wist ze mijn sleutel van mijn vaders huis met een smoes te ontfutselen. Ze had zich zogenaamd met mijn vader buitengesloten, maar pas later realiseerde ik me dat dat helemaal niet kon, omdat mijn vaders achterdeur alleen van binnen op slot ging. De sleutel heb ik nooit meer teruggekregen.”

Aangepast testament

“Langzaamaan wist Jelena mijn vader steeds meer te isoleren. Dat hij op een gegeven moment naar een dagbesteding ging, ontdekte ik per toeval. Natuurlijk vroeg ik Jelena waarom Johan en ik dat niet eerder wisten, maar ze reageerde gewoon niet. Ook niet toen ik vroeg of ik bij de gesprekken met zijn geriater mocht zijn. Nu denk ik weleens: was ik toen maar wat brutaler. Waarom drukte ik dat niet gewoon

'NA ZIJN OVERLIJDEN BLEEK JELENA DE ENIGE ERFGENAAM'

notaris mocht niet baten. Jelena wilde niks weggeven. En dat maakte het verlies van mijn vader nog zwaarder.

Johan en ik hadden vijf jaar de tijd om tegen Jelena's beslissing bezwaar te maken. Dit deden we niet, omdat het ons te veel negatieve energie kostte.

'Let maar op', zei ik tegen mijn broer. 'Zodra die vijf jaar om is, zet Jelena het huis te koop.' En inderdaad, precies vijf jaar later stond het op de markt. Johan en ik kregen de mogelijkheid om een aantal dingen van de inboedel over te kopen, maar na inmenging van mijn man mocht dat alsnog gratis. Ik was inmiddels al zo wanhopig en verdrietig dat ik dat aanbod met beide handen aannam."

Een plek geven

"De laatste keer dat ik Jelena zag, was met het ophalen van mijn vaders spullen. Geen idee hoe, maar ter afscheid wist ik haar een hand te geven. Waar ze naartoe is verhuisd, weet ik niet. Het liefst wilde ik ook nooit meer aan haar denken, maar jammer genoeg bleek dat moeilijker dan gedacht. Alle ellende van de jaren daarvoor hield mij geregeld uit mijn slaap.

Ik herbeleefde het vaak in mijn dromen en voelde, naast het verdriet om mijn vader, nog veel onmacht en boosheid naar Jelena toe. Met hulp van een psycholoog kon ik dat uiteindelijk een plek geven. Ook heeft het schrijven van mijn boek *Buitenspel* mij geholpen met mijn verwerkingsproces. Inmiddels gaat het dus weer goed met mij, maar het gemis om mijn lieve vader zal altijd blijven." ♥

Buitenspel Simone Wonnink € 19,95

door? Maar de communicatie met Jelena was echt heel lastig. Als vrouw van mijn vader was zij bovendien het officiële aanspreekpunt. Tegen zorgverleners zei ze dat ze niet met mijn broer en mij over mijn vader mochten praten. Wat ze daarvoor als reden gaf, weet ik niet. Door hun geheimhoudingsplicht konden de zorgverleners in ieder geval niet anders dan de eisen van Jelena opvolgen.

Omdat ik bang was dat ik anders helemaal geen contact meer met mijn vader kon hebben, hield ik haar liever te vriend.

Uiteindelijk overleed mijn vader op 7 maart 2018 op 82-jarige leeftijd. Ik was ontzettend

verdrietig, maar bij Jelena zag ik weinig emotie. Vlak na het overlijden bleek dat zij de enige erfgenaam van mijn vader was. Zijn testament was in 2011 aangepast, twee jaar na zijn diagnose. Hoe dat heeft kunnen gebeuren, weet ik nog steeds niet, want door de alzheimer was mijn vader niet meer wilsbekwaam.

En echt, het ging mij niet om het geld, maar ik kon gewoon niet geloven dat Johan en ik helemaal niks van onze vader kregen. Er lagen ook nog fotoboeken en erfstukken van mijn opa en oma in zijn huis, maar die gingen allemaal naar Jelena. Een poging tot bemiddeling van mijn vaders

REAGEREN?
Heb jij ook zorgen om je vader of moeder en wil je je verhaal delen?
Mail het dan naar post@vriendin.nl